

Život s ní byl hotové peklo až na pár světlých okamžiků, kdy byl člověk obalamucen falešnou láskou a porozuměním. Nejhorší na tom všem je, že to člověku dochází až s odstupem času, všechny situace a lži, kterými byl vláčen celou dobu. Musela být vždy středem pozornosti za každou cenu, hlavně u mužského pohlaví se kterým za mými zady vesele flirtovala a dokazovala si svou cenu. Dokonce byla schopna přivést vztahy svých obětí až k rozchodu se svými partnerkami a po dosažení svého, její zájem opadl. A pokud její vybraný cíl nejevil známky zájmu její podrážděnost nabírala síly, až po tu dobu, kdy jsem i já vybuchl a skončilo to jak jinak než brekem a ujištěním se že doma (se mnou) je vše v pořádku, dožadováním se projevů lásky a citů, aby mohla nabrat síly a pustit se znovu do boje upoutat pozornost vyhládlého cíle. Závist jí samozřejmě vůbec nabyla cizí, ale na venek jí maskovala a budila dojem, že je nad věcí. Náš vztah byl jen samé hádky a naschvály a jelikož nejsem typ člověka, který by sebou nechal orat, její vztek to ještě umocnovalo adocházelo k tomu, že jsme měli i pár týdnů tichou domácnost, čímž ona trpěla asi 10x víc nežli já. Protože pro ni pocit nezájmu a lhostejnosti ze strany partnera, který jí má zbožňovat nade vše na světě bylo hotové peklo. Každý rok a to do slova a do písmene od podzimu do jara následovalo období depresí a pocitů osamění a já jako její partner jsem se jí snažil všemožně podporovat a psychicky podržet. Ale čím jsem trpěl nejvíc, bylo její schopnost lhát mi do očí s takovým přesvědčením, že kdybych opravdu na 100% neznal pravdu, tak tomu snad uvěřím. Nechci tady rozepisovat celý svůj 4 letý vztah, ale dopadlo to tak, že mne pomaličku za ty 4 roky, aniž bych si to uvědomoval odstříhla od mých zájmů, a hlavně kamarádů, aby se veškerá má pozornost ubírala jen a pouze na ni, a dokonce jsem zažil i situace kdy žárlila na mou vlastní mámu, což už šlo úplně mimo mé chápání a cela situace skončila jak jinak než hádkou, ale pro mne je rodina svatá, takže nepochodila. A půl roku před koncem našeho vztahu jsem si řekl a dost, začal jsem se opět věnovat svým koníčkům, čímž ona neskutečně trpěla a vše pomaličku dospělo k tomu, že mne po 6 měsících vyměnila za jiného partnera a to během 14 dnů, než jsem se stačil vzpamatovat byl jsem sám jako kůl v plotě. Nespal jsem nejedl, jen jsem chodil do práce, což bylo to jediné co mi zbylo. Ikdyž mi tak ubližovala stejně jsem trpěl protože jsem ji miloval nade vše na světě a ztratil jsem v podstatě to jediné co jsem v té době měl. Vystihuje přesně jendo přísloví: Nejvíce se trápíme kvůli lidem, kteří nám nejvíc ublížili. A dnes? Od trpkého rozchodu uběhly 3 roky a já jsem ten nejšťastnější člověk na světě, že jsem se odrazil ze dna a znovu plavu, ikdyz s pořádným šrámem na srdci